

[Helge von Rosen.]

at pege på et problem, som jeg flygtigt har rejst i udvalget. Det drejer sig om en virksomhed, der gerne vil dele udbyttet af et godt år med sine medarbejdere, men som af likviditetsmæssige grunde kun kan overkomme ratevise udbetalinger af denne bonus, eller hvad man nu vil kalde den; at man ikke kan klare udbetalingerne på én gang, er en situation, som ekspanderende virksomheder ofte står i. En sådan virksomhed kan komme i klemme med reglen om fuld indeholdelse efter 6 måneders forløb. Den foreslåede smidiggørelse udelukker ikke, at der gives dispensation i sådanne tilfælde, men jeg henstiller til finansministeren at tage spørgsmålet under overvejelse. Udbyttedeling er jo særlig aktuelt i disse dage.

Man må se med nogen misundelse på f. eks. de svenske regler, hvorefter skattepligten for lønmodtagere først indtræder, når beløbene forfalder til udbetaling, altså ikke når retten erhverves. I Sverige rationaliserede man, for jeg tror en snes år siden, ved at forlade regler, der svarede til vore, og gå over til at bruge udbetalingstidspunktet som det afgørende for lønmodtagere. Vore regler om skattepligtens indtræden ved erhvervelse af den blotte juridiske ret til en indtægt, selv om man først kan få indtægten efter kontrakten i lommen på et senere tidspunkt, er også urimeligt komplicerede at administrere for både myndigheder og skatteydere, foruden at det giver mange skatteydere og for den sags skyld også skattemyndighederne kolossal tvivl, når de skal administrere regler, som er baseret på indviklede juridiske kriterier, og hvor der ofte kommer sådanne betingelser ind, at man ikke ved, om det er en endelig ret eller en betinget ret, og hvad ved jeg. Vore hjemlige skatteekspertter har da også i årevis kritiseret, at vi ikke er gået væk fra dette upraktiske system og gået over til det, som har vist sig at fungere særdeles godt i udlandet. Det er et rationaliserings spørgsmål, som finansministeren efter min mening burde overveje.

Jeg skal ikke opholde mig ved rejsemontørspørgsmålet. Det er jo løst til alles tilfredshed. Jeg skal heller ikke komme ind på slippet for de enlige forældre til dem, der fylder 18 år; det har været omtalt af tidligere ordførere.

Forhøjelsen af morarenterne fra $\frac{1}{2}$ pct. til

1 pct. ved ulovlig forsinkelse fra arbejdsgiverside med afregningen af indeholdte skatebeløb er også tilfredsstillende. Det har været diskuteret, om forhøjelsen var stor nok. Når man betænker, at årsrenten faktisk vil komme til at svinge mellem 12 pct. og 24 pct., idet alle jo ikke kan forudsættes at ville indbetale eller komme ud for indrivning nøjagtig på den sidste dag i måneden, forekommer den ene procent om måneden, der altså fører til en eller anden mellem-løsning, måske 18 pct., som vil gå i statskassen, ganske rimelig.

I øvrigt kunne noget tyde på, at problemet med afregningerne, hvor det har svirret med tal — disse 800 mill. kr. — på grundlag af nogle foreløbige og meget forbeholdne oplysninger fra finansministeren er stærkt overdimensioneret, i hvert fald i første omgang. Således redegjorde overborgmesteren i København for en halv snes dage siden i borgerrepræsentationen for de københavnske tal for sådanne tilbageholdelser eller forsinkelser fra arbejdsgiverside, og de var aldeles ubetydelige.

Skattesnyderiets omfang og effektiviseringen af skatteligningen har spillet en ikke ubetydelig rolle i drøftelserne i udvalget. Da det for nylig har været debatteret i forbindelse med hr. Ømanns udtalelser, skal jeg ikke komme nærmere ind på disse ting. Jeg skal dog gentage, hvad hr. Ømann fejede til side og finansministeren ikke kommenterede, nemlig at efter min mening burde man starte sine videre bestræbelser for at komme skattesnyderiet til livs med at overveje og undersøge, om der ved en gennemgribende stikprøvekontrol fra egnet skatteydergruppe til egnet skatteydergruppe, tilrettelagt efter statistisk forsvarlige metoder og med revision helt til bunds på stedet, kunne opnås et bedre billede som udgangspunkt for det videre arbejde med, hvor skattesnyderiet må antages lokaliseret og med hvilke beløb. Der vil være områder, hvor det på forhånd vil være ugørligt. Der er andre områder, hvor jeg på stående fod kan sige, at man har en fair chance for at få et resultat. Og selv om man kun når halvvejen eller to tredjedele af vejen, vil det være en overordentlig værdifuld oplysning for det videre arbejde, hvis man ganske rationelt prøver at kortlægge problemet i første omgang.

Jeg nævnte også, at det offentlige, altså